

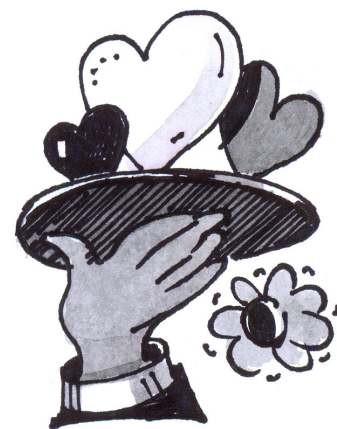
tichý

Hranica medzi životom a smrťou je veľmi tenká a túto skutočnosť si nie vždy uvedomujeme. Často sa stretávame s tým, že v tých kritických okamihoch, kedy je dôležitá každá sekunda, nevieme vždy správne zareagovať, respektíve nevieme, ako pomôcť. Nedávno na blízkom lyžiarskom svahu skolabovala jedna pani a jej „šťastím v nešťastí“ bolo to, že sa tam lyžoval aj jeden z nás, našich spolužiakov. O jeho kladných povahových vlastnostiach svedčí aj fakt, že nechce byť menovaný, vôbec nechce byť chválený za to, že dotyčnej panej zachránil život, chce zostať v anonymite a ako sám o sebe hovorí, chce byť „tichý profík“. My si však myslíme, že je to vec, o ktorej treba hovoriť a brať si z nej príklad. Tu je jeho skutočný príbeh:

Nikdy neviete, kedy sa to môže stať aj Vám. Ráno pri odchode z domu sa rozlúčite so svojimi najbližšími a poobede ... Poobede Vám môže ísť o život. V zlomku

sekundy sa všetko zmení, otočí hore nohami, ale sú medzi nami ľudia, ktorí sú v pravý čas na správnom mieste.

Táto nehoda sa stala v čase, keď som sa ako lyžiarsky inštruktor v Lopušnej doline hneď zrána išiel rozlyžovať a rozcvičiť. Bol krásny deň, slnko vylákalo na lyže oveľa viac ľudí, ako v iné dni. „Ktovie, čo prinesie tento deň,“ pomyslel som si a vybral sa na vleč. Svah som prešiel niekoľkokrát a všetko bolo v poriadku. Už som bol na konci svahu, otáčal som sa smerom k turniketom, keď som zrazu počul krik: „Preboha, pomoooooc! Záchvat, tá pani má záchvat!“ V tom momente som sa otočil a hľadal som človeka, čo volá o pomoc. Už som ho zbadal. Kľačal pri jednej panej, ktorá vyzerala, že „len“ leží na svahu. Rýchlosťou blesku som k nim doľžoval. Pani bezvládne ležala, nereagovala ani na oslovenie, ani na dotyky - záchvat nemala. Hneď som jej skontroloval tep. Ten som však nedokázal nahmatať. Skúšal som dych. Nedýchala. Rýchlo som sa rozpamätal na Kurzy prvej pomoci, aby som vedel, čo treba robiť. Išlo o sekundy. Začal som ju oživovať, o chvíľu bol okolo nás pekný hlúčik ľudí. Niektorí sa čudovali, odkiaľ viem podať prvú pomoc a druhí ma podceňovali, či viem, čo robím a či to robím správne. Ale takí ľudia sú všade. Na pomoc mi prišli aj vlekári,

doktorka, ktorá tam bola zhodou okolností na chate, jeden kolega z lyžiarskej služby a bývalý vodič sanitky. Po hodnej chvíli sa nám pani rozdýchala, ale hneď na to znova „vypadla“. Po príchode sanitky sa nám ju podarilo oživiť a naložiť do sanitky, kde bol stabilizovaný jej zdravotný stav. Neskôr sa ma záchranári pýtali pár vecí, čo potrebovali vedieť, poďakovali sa a odišli.

Cítil som sa všelijak. Bol som vďačný za všetky kurzy, ktoré som ako dobrovoľník absolvoval, pretože som vedel, že ak tej žene nepomôžem, zomrie. Som rád, že som jej pomohol zabojsť o život - veď doma ju čakala rodina, manžel, deti.

Od riaditeľa lyžiarskeho strediska som sa dozvedel, že pani sa má dobre, je zdravá, doma pri svojej rodine, so svojimi deťmi. Vážte si svoj život a pokiaľ sa dá, tak s ním ne hazardujte.

IVA

Profík

